

Ženska s tisoč obrazi

»MENE SPLOH NI, JAZ SEM IGRALKA,« PRAVI DRAMSKA IGRALKA LENČA FERENČAK

»Rodila sem se v Ljubljani, otroštvo preživela v Mariboru in Rušah. Na Štajersko prestolnico me tudi sicer vežejo izjemno lepo spomini. Pri enajstih letih sem v Rušah, v gimnaziji, recimo igrala za otroka neverjetno vlogo, vlogo matere v istoimenski igri Mileta Klopčiča. Predvsem pa se je nad menoj navduševala profesorica srbohrvaškega jezika, matematike in celovadbe, sestra velike slovenske igralkice Duše Počkaj, ki je učila na naši šoli. Po končani gimnaziji sem na igralski akademiji uspešno opravila avdicijo z Annihovo Antigono. V četrtem letniku sem za to isto Annihovo Antigono prejela študentsko Prešernovo nagrado,« pravi Lenča Ferenčak.

— Po končanem študiju ste se zaposlili?

»Za eno leto sem odšla v Maribor. Kot novopečena igralka sem ostala eno sezono in igrala tudi v predstavi dobrega starega Williama Shakespeara Mnogo hrupa za nič, vlogo Beatrice, varianto Katarine iz Ukročene trmoglavke; zelo so me hvalili, kar preveč — pa sem iz previdnosti hitro ušla v Pariz na podiplomski študij in kasneje še v Rim. V Parizu sem bila v znameniti šoli Renéja Simona. Seveda mi študij v teh dveh evropskih prestolnicah v nadaljnji igralski karieri najbrž ni škodil.«

— Po podiplomskem študiju ste se vrnili v Ljubljano. Najbrž ste zlahka dobili redno zaposlitev, če pomislimo na to, da ste študirali tudi v tujini?

»Več let sem delala kot svobod-

na igralka. Redno so me zaposlili v ljubljanski Drami v sezoni 1970—71, po uspešno opravljeni avdiciji. Prva zabava v novi službi me je čakala že prvi mesec: uradno sem bila obveščena, da alterniram z Ivo Zupančičevo v vlogi Elize v Pigmalionu, naslednji dan je bila pa v zasedbi napisana čisto druga igralka.

»Namesto Elize sem dobilo vlogo-vlogico v Scapinovi zvijačah. Igrala sem pa vendarle v odlični predstavi. Ko sem ugotovila in si nisem več zatiskala oči, da mi v gledališču majčkeno nagajajo, sem prosila za vlogo Shakespeareove Julije, kot študij — kar pomeni v žargonu: pet vaj, potem pa igray, kot veš in znaš. In sem igrala! Vsaka tretja predstava je bila moja. Ne verjamem v pravljice o vlogicah, iz katerih delaš čudeže — včasih se že posreči, ampak zelo poredko ...

— Monodramo Kožo z obraza ali ljubezen je nebeška moč ste sami prevedli in jo tudi izvajate z izjemno velikim uspehom v Cankarjevem domu v Ljubljani.

»Gledalci in tudi kritiki so ocenili monodramo kot eno najboljših pri nas. Imela sem tudi izjemno dobre sodelavce, Janjo Korunovo, Matjaža Zupančiča, Andreja Drapala in še koga — vso tehnično ekipo, tudi umetniški vodja Cankarjevega doma Sergej Dolenc je nezmotljivo prepoznal dober tekst — kot pravijo tudi dober prevod: torej — pravi ljudje ob pravem času na pravem kraju — to je menda formula za uspeh na deskah, ki pomenijo svet.«

Besedilo in posnetek:
Zdravko Erjavec

*Dramska umetnica Lenka Ferenčak